Usnesení

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobce: **Ing. J. D.,** narozen xxx
bytem xxx, xxx
zastoupen Mgr. Štěpánem Holubem, advokátem
sídlem Praha 8, Za Poříčskou bránou 21/365

proti
žalovanému: **Hlavní město Praha,** IČO 00064581
sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2
zastoupen prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc., advokátem
sídlem Praha 8, Pobřežní 370/4

o 690 000 Kč s příslušenstvím z částky 485 769 Kč, o 1 042 496 Kč s příslušenstvím, o 1 172 808 Kč s příslušenstvím, o 1 087 508 Kč s příslušenstvím, a o 213 449 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 12. 2020, č. j. 27 C 286/2018-958, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 7. 1. 2021, č. j. 27 C 286/2008-999,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně ze dne 10. 12. 2020 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 7. 1. 2021 **se zrušuje** a věc se tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Odvolací soud nařizuje, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát Obvodního soudu pro Prahu 1.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem ze dne 10. 12. 2020 vyhověl žalobě a žalovanému uložil zaplatit žalobci částku 690 000 Kč a dále částky 1 042 496 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným ve výroku I. rozsudku, 1 172 808 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným ve výroku I. rozsudku, částku 1 087 508 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným ve výroku I. rozsudku a částku 213 449 Kč, s úrokem z prodlení specifikovaným rovněž ve výroku I. rozsudku, to vše do tří dnů do jeho právní moci **(ad I.),** dále rozhodl, že *ČR – Obvodní soud pro Prahu 1 je povinna zaplatit na nákladech řízení soudem ustanovenému zástupci Mgr. Štěpánu Holubovi částku 480 264 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, když vezme zřetel na skutečnost, že mu již byla soudem vyplacena záloha ve výši 218 042 Kč, tudíž zbývá doplatit 262 222 Kč* **(ad II.)**, žalovanému uložil povinnost zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 1 na nákladech řízení částku 616 552 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku **(ad III.)** a konečně ho zavázal k povinnosti zaplatit žalobci na nákladech soudního poplatku částku 33 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku **(ad IV.)**.

2. Doplňujícím rozsudkem ze dne 7. 1. 2021 žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení z částky 485 769 Kč ve výši, která odpovídá repo sazbě stanovené ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, zvýšené o sedm procentních bodů rovněž do tří dnů od jeho právní moci. Odvolací soud bude dále pro stručnost obě tato rozhodnutí užívat pojem rozsudek soudu I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

3. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě na zaplacení náhrady za ztrátu na výdělku a náhrady majetkové a nemajetkové újmy z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru výpovědí, která žalobci byla udělena výpovědí ze dne 27. 8. 2008 a doručena mu dne 29. 8. 2008 podle § 52 písm. e) zákoníku práce. Neplatnost této výpovědi určil Městský soud v Praze jako soud odvolací svým rozsudkem ze dne 11. 5. 2016, č. j. 62 Co 4/2016-616, kterým změnil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 11. 2015, č. j. 27 C 286/2008-547, jímž soud I. stupně žalobu na neplatnost výpovědi z pracovního poměru ze dne 29. 8. 2008 zamítl, tak, že určil, že tato výpověď z pracovního poměru je neplatná. Rozsudek nabyl právní moci dne 30. 5. 2016.

4. Žalované částky (po připuštění několika změn žaloby soudem) sestávaly:

   a) z částky 690 000 Kč s příslušenstvím z částky 485 769 Kč, když tato suma zahrnovala dvě položky, a to a) škodu v podobě náhrady za ztrátu na výdělku z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008 ve výši 204 231 Kč, a b) náhradu nemajetkové újmy 485 769 Kč s příslušenstvím z důvodu porušení zásady rovného zacházení a šikany
   b) z částky 1 042 496 Kč s příslušenstvím představující náhradu za ztrátu na výdělku z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 1. 11. 2008 do 30. 6. 2011
   c) z částky 1 172 808 Kč s příslušenstvím představující náhradu za ztrátu na výdělku z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 1. 3. 2012 do 28. 2. 2015
   d) z částky 1 087 508 Kč s příslušenstvím představující náhradu za ztrátu na výdělku z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 1. 3. 2015 do 30. 9. 2017
   e) z částky 213 449 Kč s příslušenstvím představující náhradu za ztrátu na výdělku z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 1. 10. 2017 do 31. 3. 2018

5. Předchozím rozsudkem ze dne 15. 10. 2019, č. j. 27 C 286/2018-836, doplněným rozsudkem ze dne 16. 1. 2020, č. j. 27 C 286/2018-877, soud I. stupně žalobě vyhověl a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 690 000 Kč a dále částky 1 042 496 Kč s příslušenstvím, 1 172 808 Kč s příslušenstvím, 1 087 508 Kč s příslušenstvím, 213 449 Kč s příslušenstvím, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, žalovaného dále ho zavázal k povinnosti zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 1 na nákladech řízení částku 395 394 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a konečně mu uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 1 139 201 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Štěpána Holuba. Tento jeho rozsudek byl k odvolání žalovaného zrušen usnesením Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 9. 9. 2020, č. j. 62 Co 62, 63/2020-932 a věc byla soudu I. stupně vrácena k dalšímu řízení. Odvolací soud ve svém zrušujícím rozhodnutí vytkl soudu I. stupně nesprávně a neúplně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení. Přisvědčil závěru soudu I. stupně o tom, že žalobce má právo na náhradu platu z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru výpovědí ze dne 27. 8. 2008, s tím, že zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 neumožňoval výši náhrady platu za dobu přesahující šest měsíců k návrhu zaměstnavatele přiměřeně snížit. K požadavku žalobce na náhradu škody z titulu náhrady za ztrátu platu za období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008 ve výši 204 231 Kč a nemajetkové újmy ve výši 485 759 Kč, celkem 690 000 Kč, odvolací soud s poukazem na zrušující rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2017, č. j. 21 Cdo 780, 782/2017-712, dovodil, že tento nárok lze posoudit z titulu obecné odpovědnosti zaměstnavatele za škodu vzniklou zaměstnanci porušením právních povinností v rámci plnění pracovních úkolů zaměstnavatele zaměstnanci jednajícími jeho jménem podle § 187 odst. 2 zákoníku práce č. 65/1965 Sb., popřípadě jako nárok na náhradu škody vzniklé zaměstnanci při

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

plnění pracovních úkolů v přímé souvislosti s ním porušením právních povinností nebo úmyslným jednáním proti dobrým mravům podle § 187 odst. 1 zákoníku práce č. 65/1965 Sb.

6. Za rozhodné období pro určení výše náhrady platu odvolací soud považoval shodně se soudem I. stupně podle § 354 zákoníku práce třetí kalendářní čtvrtletí roku 2008, které předcházelo skončení pracovního poměru žalobce neplatnou výpovědí ze dne 27. 8. 2008. Vysvětlil dále, že náhradu platu je třeba určit z pravděpodobného výdělku žalobce podle § 355 zákoníku práce. Odvolací soud soudu I. stupně vytkl, že při určení výše náhrady vyšel toliko z výpočtu předloženého žalobcem. Ve zrušujícím rozhodnutí objasnil zásady, podle nichž se při určení pravděpodobného výdělku postupuje, zejména akcentoval, že bude třeba zjistit, zda součástí pravděpodobného výdělku žalobce byl též osobní příplatek ve výši 5 850 Kč, který mu byl rozhodnutím žalovaného z 24. 2. 2006 s účinností od 1. 3. 2006 odňat. Dále soud I. stupně uložil při zkoumání pravděpodobného výdělku porovnat výdělky, jakých dosahovali zaměstnanci žalovaného, kteří vykonávali stejný nebo srovnatelným druhem práce jako žalobce; v tomto směru soud měl doplnit dokazování mzdovými listy Ing. N., Mgr. Ch., Mgr. R. a paní D..

7. K požadavku žalobce na náhradu škody v celkové výši 690 000 Kč odvolací soud konstatoval, že žaloba je v této části neúplná, protože nesplňuje všechny zákonné náležitosti podle § 79 odst. 1 o. s. ř. Soudu I. stupně uložil žalobce vyzvat postupem podle § 43 odst. 2 o. s. ř. k odstranění vad žaloby ohledně tohoto nároku.

8. Odvolací soud dále konstatoval nepřezkoumatelnost výroku o nákladech řízení účastníků a státu. K tomu vyložil, že advokát žalobce Mgr. Štěpán Holub byl žalobci ustanoven jako zástupce z řad advokátů podle § 30 odst. 2 o. s. ř. a za tohoto stavu veškeré náklady právního zastoupení platí stát bez ohledu na to, zda již něco bylo vyplaceno na záloze či nikoliv. Soud I. stupně rovněž pochybil při určení sazby odměny, pokud nezohlednil to, že předmět řízení se v jeho průběhu měnil.

9. Soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně zrekapituloval dosavadní postup v řízení, popsal, resp. opsal (zkopíroval) obsah rozhodnutí soudů všech stupňů, která v této věci byla vydána. Vyšel z nesporného zjištění, že žalobce uzavřel dne 9. 1. 1992 s žalovaným pracovní smlouvu, jejímž předmětem byl pracovní poměr na dobu neurčitou na funkci xxx xxx xxx. Pracovní poměr byl dohodou o změně pracovní smlouvy ze dne 23. 3. 2005 změněn na pozici xxx xxx, tj. xxx. Dále pod bodem 3. odůvodnění podrobně popsal skutková zjištění, která z jednotlivých provedených důkazů učinil. Vyšel z toho, že v řízení bylo postaveno na jisto, že žalobci byla dána dopisem ze dne 27. 8. 2008 neplatná výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. e) zákoníku práce, zároveň bylo prokázáno to, že žalovaný s žalobcem zacházel nerovně, diskriminoval ho, a to jak z hlediska platu, věku, tak i v pracovním rozvoji, když nerovné zacházení lze spatřovat v odnětí celého osobního příplatku žalobci, zabránění žalobci v nemožnosti se k věci vyjádřit, nepřiznání osobního příplatku přes dobrou práci i na jiném pracovišti, nebránění pomluvám šířeným o žalobci, opakovaným zamítáním žádosti žalobce na výměnu, resp. poskytnutí šetrnějšího monitoru, přeřazení žalobce na neúřednické nepřiměřené pracovní místo bez dohody o změně pracovní smlouvy, atd. Žalobce utrpěl dne 23. 2. 2006 xxx xxx, kdy se v důsledku dlouhodobého xxx xxx a xxx xxx.

10. Soud I. stupně shledal požadavek žalobce na zaplacení náhrady platu tak, jak požadoval žalobce, opodstatněným. K náhradě majetkové a nemajetkové újmy ve výši celkem 690 000 Kč uvedl, že vycházel z pravděpodobných měsíčních výdělků *„bez vlivů zákroků“,* kterými žalovaný žalobce postihoval, když ho krátil na výdělku s tím, že od součtu čistých příjmů odečetl součet skutečného příjmu s vyplaceným nemocenským, tedy z částky 690 000 Kč činila částka 9 677 Kč ztrátu na výdělku v době od 28. 5. 2007 do 24. 6. 2007 od uzdravení žalobce do poskytnutí práce. Pod bodem

5. odůvodnění prvostupňový soud podrobně popsal výpočet částek přiznaných žalobci na náhradě platu za požadované období; v podrobnostech odvolací soud odkazuje na toto odůvodnění.

11. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle zákona č. 65/1965 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 2006 (dále jen zákoník práce č. 65/1965 Sb., ve zkratce zák. práce č. 65/1965 Sb.) ohledně požadavku žalobce na zaplacení částky 690 000 Kč. Zbývající nároky podřídil režimu zákona č. 262/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2008 (dále jen zákoník práce, ve zkratce zák. práce). Požadavek žalobce na náhradu platu shledal plně opodstatněným s poukazem na to, že žalovaný s žalobcem neplatně zrušil pracovní poměr výpovědí ze dne 27. 8. 2008 podle§ 52 písm. e) zák. práce. K tomu prvostupňový soud uvedl, že zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 neumožňoval výši náhrady platu moderovat, tedy snížit k návrhu zaměstnavatele podle § 69 odst. 2 zák. práce. Soud I. stupně dále shledal důvodným požadavek žalobce na náhradu škody v podobě majetkové a nemajetkové újmy v celkové výši 690 000 Kč podle § 187 odst. 1 a 2 zák. práce č. 65/1965 Sb. K tomu uvedl, že bylo prokázáno, že žalobce koncem února 2006 utrpěl xxx xxx, který vedl výsledně k jeho dlouhodobé pracovní neschopnosti od 1. 3. 2006 do 27. 5. 2007 a poté byl i důvodem k rozvázání pracovního poměru žalobce spornou výpovědí ze dne 27. 8. 2008. Byla prokázána příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalovaného a tvrzenou škodou v podobě náhrady za ztrátu na platu a nemajetkovou újmou tak, *„jak je výše specifikována“,* když uvedené protiprávní jednání žalovaného bylo bezprostřední příčinou xxx xxx žalobce a jeho následné dlouhodobé pracovní neschopnosti. Podle soudu I. stupně tak jsou splněny podmínky odpovědnosti zaměstnavatele za škodu, kterou mu způsobili porušením právních povinností v rámci plnění úkolů zaměstnavatele zaměstnanci jednacího jeho jménem podle § 187 odst. 2 zák. práce č. 65/1965 Sb.

12. Soud I. stupně se pod bodem 8. odůvodnění rozsudku zabýval výší náhrady platu se zřetelem na osobní příplatek. Podrobně vysvětlil institut osobního příplatku a výsledně uzavřel, že žalobce dosahoval dlouhodobě velmi dobrých pracovních výsledků, neboť osobní příplatek pobíral od roku 1992 až do roku 2006 a není tedy důvodu pro to, aby do jeho pravděpodobného výdělku nebyl osobní příplatek ve výši 5 850 Kč měsíčně zahrnut. Osobní příplatek se blíží nárokové složce mzdy za stavu, kdy byl žalobci řádně přiznán konstitutivním rozhodnutím zaměstnavatele. Na tom nic nemění ani to, že osobní přípatek byl žalobci odňat, neboť se tak stalo rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2006, které však bylo projevem šikany ze strany nadřízené žalobce, Ing. B.. Soud I. stupně pod bodem 10. odůvodnění rozsudku vysvětlil, že žalovaný se vůči žalobci dopustil porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení a současně žalobce diskriminoval, a to zejména v kontextu s výpověďmi vyslechnutých svědků, které zhodnotil. Soud I. stupně neprovedl doplňující výslech žalobce, nevyslechl ani svědka Ing. P. F., upustil rovněž od výslechu svědky D. a neprovedl důkaz znaleckým posudkem za účelem posouzení zdravotního stavu žalobce. Zamítl též důkazní návrh na vyžádání seznamu zaměstnanců žalovaného, kteří u něj pracovali za obdobných podmínek, neboť tito zaměstnanci již byli vyslechnuti a důkazy o jejich příjmech byly založeny do spisu. K požadavku žalobce na zaplacení částky 690 000 Kč z titulu náhrady majetkové a nemajetkové újmy prvostupňový soud pod bodem 12. odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že žalobce neutrpěl pracovní úraz, přesto mu však náleží z důvodu následku jeho xxx xxx v důsledku diskriminace finanční nároky, když k tomu prvostupňový soud *„přihlédl“* k § 380 odst. 1 zák. práce. V bodě 13. odůvodnění rozsudku uvedl, že shledal opodstatněným požadavek žalobce na zaplacení náhrady platu za období od 1. 11. 2008 do 30 6. 2011 a stejně tak i požadavek na zaplacení náhrady platu za období od 1. 3. 2012 do 31. 3. 2015 ve výši 1 172 808 Kč. Požadavek žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 485 769 Kč odůvodnil zákonem č. 198/2009 Sb. (antidiskriminační zákon), konkrétně jeho § 1 odst. 3 a § 2 odst. 2 a 3. Uvedená zákonná ustanovení odcitoval. Znovu vysvětlil, že žalobce byl diskriminován jednáním žalovaného a k tomu dodal, že žalobce řádně specifikoval toto jednání, v němž spatřoval nerovné zacházení. Soud zohlednil psychickou a fyzickou náročnost práce v oddělení xxx a konstatoval, že žalovaný postupoval

nestandardně a nikoliv v souladu s právními předpisy, *„když po žalobci považoval řádné plnění jeho pracovních povinností“* ??. Vůči žalobci se tak dopustil závadného jednání, spočívajícího ve skutečnostech, které představovaly zcela nestandardní postupy žalovaného vůči žalobci v rozporu s právními předpisy.

13. Soud I. stupně nepřisvědčil požadavku žalovaného na snížení náhrady platu s poukazem na to, že požadavek žalobce je v rozporu s dobrými mravy proto, že žalobce má nárok na starobní důchod. K tomu uvedl, že sám žalovaný svým jednáním žalobce přinutil, aby o důchod požádal. Prvostupňový soud neshledal relevantním poukaz žalovaného na Stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. Cpjn 4/2004, které bylo aplikováno v režimu předchozího zákoníku práce č. 65/1965 Sb. s poukazem na jeho § 61 odst. 2 s tím, že obdobné ustanovení se v platném zákoníku práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2011 neuplatnilo. K tomu soud I. stupně dále poukázal na ustanovení § 37 zákona č. 155/1995 Sb., kterým bylo stanovisko věcně odůvodněno tak, že *„souběh pobírání starobního důchodu a pracovního poměru na dobu neurčitou již není vyloučen“* (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 19/2016).

14. Pod bodem 15. odůvodnění rozsudku se soud I. stupně (opětovně) zabýval průměrným výdělkem žalobce, který podle tvrzení žalovaného měl činit 17 583 Kč. Prvostupňový soud dospěl k jiným částkám a výsledně vyšel z výpočtu žalobce, když žalovanému neuvěřil s ohledem na to, že žalovaný nesplnil svoji ediční povinnost podle § 129 odst. 2 o. s. ř. Navíc žalovaným uváděný průměrný výdělek toliko ve výši 17 583 Kč, je zcela absurdní, neboť jen základní platový tarif žalobce bez jakýchkoliv příplatků činil k 1. 11. 2008 částku 22 410 Kč. Prvostupňový soud tak považoval za správný průměrný měsíční výdělek ve výši 32 578 Kč tak, jak ho určil žalobce. K osobnímu příplatku pod bodem 16. odůvodnění svého rozhodnutí znovu rozebral podstatu tohoto institutu, podrobně popsal skutková zjištění, která v tomto směru učinil, když zejména se zabýval plněním pracovních povinností ze strany žalobce. K tomu provedl srovnání s jiným zaměstnancem žalovaného, panem R., který obdržel osobní příplatek 2 400 Kč hned při svém nástupu v lednu 2008, což je v rozporu s tím, co žalovaný uvádí nyní - že zaměstnanec obdrží osobní příplatek pouze tehdy, pokud dosahuje dlouhodobě velmi dobrých pracovních výsledků. V závěru odůvodnění pod bodem 16. prvostupňový soud uvedl, že ohledně diskriminace žalobce uvěřil též věrohodnému vyjádření manželky žalobce J. D., pokud jde o následky diskriminace na psychice, zdraví a rodinném soužití žalobce. Dále uvedl, že *„vzal v potaz toto vyjádření i při posuzování nároku žalobce na přiznání jím uplatňované nemajetkové újmy. Soud při posuzování nároků žalobce zároveň vycházel i z vlastní zkušenosti pracovního působení ve státní organizaci po dobu desítek let“.*

15. Prvostupňový soud nepřisvědčil námitce promlčení vznešené žalovaným s odůvodněním, že ze strany žalovaného se jednalo o soustavné jednání, které vyvrcholilo výpovědí ze dne 27. 8. 2008. Promlčecí doba tak s poukazem na R 38/1975 začala běžet až od tohoto dne, kdy se poškozený dozvěděl o celé škodě. Soud I. stupně neuvedl, zda nárok žalobce shledává promlčeným či nikoliv, vysvětlil však, že námitka promlčení ze strany žalovaného je v rozporu s dobrými mravy s ohledem na zdravotní stav, v jakém se žalobce od února 2016 (správně zřejmě míněn únor 2006 – pozn. odvolacího soudu) nacházel, žalobce byl v depresi a nebyl schopen žalobu na nemajetkovou újmu podat. V závěru odstavce 18. znovu uvedl, že pokud jde odškodnění za pracovní úraz, tak rozhodnutí o této otázce záviselo na tom, zda bylo rozhodnutí o odnětí osobního příplatku oprávněné, či nikoliv. K tomu prvostupňový soud dovodil, že k odnětí osobního příplatku nedošlo oprávněně. V bodě 19. odůvodnění svého rozhodnutí shrnul, že žalobě výrokem I. rozsudku zcela vyhověl, včetně požadovaného příslušenství, jehož splatnost určil podle § 141 odst. 1 zákoníku práce.

16. O nákladech řízení vzniklých ustanovenému advokátu rozhodl výrokem II. rozsudku tak, že náhradu nákladů řízení přiznal Mgr. Štěpánu Holubovi vůči ČR – Obvodnímu soudu pro Prahu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

1. Podrobný výpočet provedl v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 20., na které odvolací soud pro stručnost odkazuje.

17. Výrok ad III. o nákladech řízení státu odůvodnil § 148 o. s. ř. Neúspěšnému žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení státu v celkové výši 616 552 Kč, představující částku 480 264 Kč, zaplacenou na nákladech řízení ustanovenému zástupci, dále jde o náklady svědečného a doplatek soudního poplatku. Výrokem IV. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na nákladech soudních poplatků podle zák. č. 549/1991 Sb. částku 33 600 Kč s tím, že jde o soudní poplatek, který žalobce uhradil ještě před tím, než byl od soudních poplatků osvobozen.

18. Doplňujícím rozsudkem soud I. stupně rozhodl o úroku z prodlení z částky 485 769 Kč od 3. 1. 2009 do zaplacení. K odůvodnění tohoto nároku uvedl, že po vyhlášení rozsudku došel soudu dne 21. 12. 2002 (správně zřejmě 21. 12. 2020 – pozn. odvolacího soudu) návrh na rozšíření žaloby ohledně příslušenství částky 485 769 Kč. Soud I. stupně vysvětlil, že s poukazem na rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 2149/17 požadovaný úrok z prodlení nemajetkové újmy žalobci přiznal, když předtím připustil dne 22. 12. 2020 ohledně tohoto požadavku změnu žaloby. K tomu dále dodal, že žalobce má nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 485 769 Kč a za tohoto stavu může požadovat i úrok z prodlení.

19. Proti rozsudku a proti doplňujícímu rozsudku podal odvolání žalovaný. Blanketní odvolání doplnil podáním ze dne 8. 2. 2021, v němž uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. c), d), e), g) o. s. ř. V odůvodnění odvolání nejprve pod bodem II. velmi stručně zrekapituloval dosavadní postup soudu v řízení s tím, že napadený rozsudek představuje druhý rozsudek soudu I. stupně ohledně týchž žalobních nároků. K tomu akcentoval, že předchozí rozsudek ze dne 15. 10. 2019 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 16. 1. 2020 byl k odvolání žalovaného zrušen usnesením odvolacího soudu ze dne 9. 9. 2020 a soud I. stupně tak napadeným rozsudkem rozhodoval ve věci poté, když již jednou rozhodl odvolací soud kasačním způsobem.

20. Pod body II. 1. 2., 3. žalovaný akcentoval závěry, k nimž odvolací soud dospěl ve svém předchozím zrušujícím usnesení ohledně pravděpodobného výdělku žalobce, jeho požadavku na náhradu škody a nemajetkové újmy a k postupu soudu v řízení obecně, což dále konfrontoval s tím, jak soud I. stupně výsledně postupoval a rozhodl. Lze shrnout, že žalovaný soudu I. stupně vytkl především nerespektování právního názoru vyjádřeného odvolacím soudem ve zrušujícím usnesení ze dne 9. 9. 2020, což odvolatel podrobně vysvětlil pod bodem III. svého odvolání. K otázce určení průměrného, resp. pravděpodobného výdělku žalobce, žalovaný odkázal na důkazy, které předložil, zejména listinné důkazy, spočívající v přehledu kontrol dle referentů v období od 1. 1. do 28. 2. 2006, z nichž jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl nejvýkonnějším pracovníkem, jeho pracovní výkon v porovnání s ostatními zaměstnanci byl spíše podprůměrný. Touto námitkou žalovaného se však prvostupňový soud vůbec nezabýval, ačkoliv sám žalobce při posledním jednání dne 10. 12. 2020 zmiňoval, že mezi jím přiloženou tabulkou kontrol a tabulkou předloženou žalovaným, je rozpor a navrhoval k odstranění této pochybnosti výslech svědka. Žalovaný i nadále setrvává na tom, že žalobci odňal osobní příplatek dne 24. 2. 2006 zcela po právu s ohledem na jeho dlouhotrvající podprůměrné pracovní výsledky. Při určení pravděpodobného výdělku soud I. stupně sice poté, když přepsal doslova body 44. - 47. usnesení odvolacího soudu, uvedl, že zkoumal, jakých platů dosahovali zaměstnanci žalovaného, kteří zastávali stejný druh práce, resp. srovnatelný druh práce s ním, když soud I. stupně vyšel ze mzdových listů Ing. N., Mgr. Ch., Mgr. R. a paní D., výsledně však z ničeho nelze dovodit, že by se soud I. stupně těmito mzdovými listy jakkoliv zabýval a jaká z nich učinil skutková zjištění. Podle žalovaného je tak rozsudek pouze kompilátem předchozího rozsudku ze dne 15. 10. 2019 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 16. 1. 2020 a do něho vložených částí zrušujícího usnesení odvolacího soudu z 9. 9. 2020. Podstatná část odůvodnění spočívá v přepisu vyjádření žalobce, kdy soud I. stupně tyto části nijak nehodnotí,

nenavazuje na provedené důkazy a dokonce tyto části prezentuje jako svá vlastní zjištění. Závěr o pravděpodobném výdělku prvostupňový soud založil prakticky opětovně na doslovném přepisu podání žalobce ze dne 11. 10. 2019.

21. Soud I. stupně chybně posoudil též požadavek žalobce na náhradu škody a nemajetkové újmy, když závěry prvostupňového soudu v tomto směru jsou pro neurčitost nepřezkoumatelné. Odvolací soud ve svém zrušujícím usnesení požadoval po žalobci, aby oba tyto nároky řádně specifikoval, na což žalobce reagoval svým podáním ze dne 26. 11. 2020, které však tento nedostatek nenapravuje. Soud I. stupně k posouzení tohoto nároku vychází bez dalšího z antidiskriminačního zákona, přitom ovšem nerespektoval právní názor vyjádřený ve zrušujícím usnesení odvolacího soudu, z něhož vyplývá, že tento zákon v té době nebyl aplikovatelný. Prvostupňový soud svůj opačný názor v tomto směru nijak nezdůvodnil. Žalobce tento nárok podřazuje režimu § 11 obč. zák (zákon č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013, občanský zákoník, ve zkratce obč. zák.), podle žalovaného je však přiléhavější odkaz na ustanovení § 13 obč. zák. K požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1092/2011, z něhož citoval. V návaznosti na to soudu I. stupně vytkl nesprávné právní posouzení ve spojení se skutkovými zjištěními, která soud I. stupně učinil.

22. Žalobce se k požadavku na náhradu škody a nemajetkové újmy v podání ze dne 26. 11. 2020 vyjadřuje nedostatečně, když náhradu škody nespecifikuje vůbec a náhradu nemajetkové újmy vymezuje pouze v obecné rovině bez konkrétní specifikace tohoto nároku tak, že tento nárok je i nadále nepřezkoumatelný. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí podání žalobce ze dne 26. 11. 2020 navíc nijak nereflektoval, byť optikou odvolacího soudu se mělo jednat o podání, kterým mělo dojít k odstranění podstatných nedostatků žaloby způsobujících nemožnost jejího věcného projednání. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Žalobce nesprávně podřazuje do svého nároku na náhradu nemajetkové újmy dva nároky rozdílné povahy, a to skutečný nárok na náhradu nemajetkové újmy a nárok na náhradu škody na zdraví. Pokud žalobce tvrdí, že mu jednáním žalovaného mělo být poškozeno zdraví, tak se tohoto nároku nelze domáhat z titulu nemajetkové újmy, neboť se jedná o škodu na zdraví (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1845/2013). K tomu žalovaný dále vyslovil nesouhlas se závěry soudu I. stupně o tom, že by zdraví žalobce bylo poškozeno protiprávním jednáním žalovaného tak, jak soud I. stupně dovodil. Rozhodnutí soudu I. stupně je v tomto směru nesrozumitelné, neboť závěry v něm uvedené si navzájem odporují. Žalovaný dále zmínil své vyjádření ze dne 9. 12. 2020, v němž reagoval na předchozí podání žalobce a dále pak na ústní podání žalobce při jednání dne 10. 12. 2020. Toto podání však prvostupňový soud, stejně jako předchozí podání žalobce, v odůvodnění rozsudku zcela opomenul hodnotit. Žalovaný znovu zdůraznil, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, od předchozího rozhodnutí se fakticky ničeho nezměnilo a řízení po zrušení předchozího rozsudku soudu I. stupně proběhlo před soudem pouze formalisticky bez reálné snahy respektovat usnesení odvolacího soudu a v jeho intencích se uplatněným nárokem dostatečným a relevantním způsobem zabývat.

23. Soud I. stupně pochybil i v obou nákladových výrocích. Žalovaný poukázal na chybný výpočet nákladů řízení tak, jak ho soud I. stupně provedl, v této souvislosti zmínil, že v průběhu řízení došlo ke změně sazby DPH podle § 47 zákona č. 235/2004 Sb. v účinnosti od 1. 1. 2013. Soud I. stupně pochybil, když právnímu zástupci žalobce přiznal odměnu podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu i za další porady, které nemají žádnou návaznost na průběh řízení a byly činěny buď před jednáním ve věci nebo před učiněním procesního úkonu. K tomu žalovaný poukázal na účelnost takových nákladů, když nelze dovodit návaznost na úkon v řízení.

24. V závěru žalovaný pod bodem VI. shrnul, že soud I. stupně nerespektoval závazné pokyny odvolacího soudu, nedoplnil dokazování, nenapravil tak vady, kterými trpěl předchozí rozsudek,

prvostupňový soud rezignoval na svoji úlohu nalézacího soudu, jehož těžiště má spočívat v projednání věci nalézacím soudem. Žalovaný závěrem žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

25. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného odkázal na správná skutková zjištění soudu I. stupně a jeho správné právní posouzení. Uvedl, že žalovaný napadá posouzení skutkového stavu soudem I. stupně, které však již bylo předmětem přezkumu v předchozím odvolacím řízení a obstálo. Žalovaný se znovu vyjadřuje k výpovědím svědků, zpochybňuje pracovní výkon žalobce a naopak vystihuje schopnosti nadřízeného žalobce, ing. B., s čímž se však již zabýval dříve odvolací soud a odvolací výtky žalovaného jsou proto v tomto směru neoprávněné. Rozsudek je řádně odůvodněn, pokud žalovaný namítá nedostatky odůvodnění, tak se jedná zpravidla o drobnosti, které jsou vytrženy z kontextu.

26. Soud I. stupně určil správně pravděpodobný výdělek, svá zjištění popsal pod body 9. a 16. V odůvodnění napadeného rozsudku. Vysvětlil, jakým způsobem určil pravděpodobný výdělek žalobce a proč vycházel z první varianty výpočtu, tedy podle obvyklých složek mzdy, přičemž vycházel z výdělku žalobce před započetím diskriminace žalobce se započtením navyšování platových tabulek zaměstnanců územních samosprávných celků. Těžko se divit, že neuvěřil argumentaci žalovaného ohledně toho, že průměrný výdělek žalobce činil 17 583 Kč měsíčně. Soud I. stupně rovněž správně posoudil požadavek žalobce na náhradu škody a nemajetkové újmy, což popsal pod bodem 10., 11. a 16. odůvodnění svého rozsudku. K tomu žalobce rozebral právo Evropské unie týkající se této problematiky, zmínil Směrnici Rady 2000/78/ES ze dne 27. 11. 2000. Není správný názor žalovaného o tom, že tato směrnice není přímo uplatnitelná a žalobce se jí vůči žalovanému nemůže dovolávat. K tomu poukázal na rozhodnutí Soudního dvora EU – rozhodnutí Mangold – v němž soud shledal, že zásada zákazu diskriminace v pracovněprávních vztazích patří mezi obecné právní zásady a je tak přímo aplikovatelná i na právní vztahy soukromých subjektů. Žalobce znovu zdůraznil, že byl postupem žalovaného šikanován, žalovaný nerespektoval zásadu rovného zacházení a k tomu žalobce odkázal zejména na jednání vedoucího Ing. B..

27. Podle žalobce soud I. stupně nepochybil ani v nákladových výrocích, když správně přiznal zástupci žalobce sazbu DPH ve výši 21% za všechny úkony. Rozhodující není datum provedení úkonu, ale datum uskutečnění zdanitelného plnění, k němuž došlo až v době, kdy sazba DPH činila 21%. Účtované porady s klientem vždy přesahovaly jednu hodinu, šlo o porady prováděné efektivně o návaznosti na složité řízení, v němž proběhlo rozsáhlé dokazování, kdy řízení probíhalo před různými soudními instancemi opakovaně. K tomu žalobce poukázal též na délku řízení a akcentoval, že přiznání odměny za provedené úkony právní služby je součástí práva žalobce na právní zastoupení advokátem. Žalobce žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

28. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku soudu I. stupně ze dne 10. 12. 2020 a doplňujícího rozsudku ze dne 7. 1. 2021 (dále jen pro stručnost bude odvolací soud pro obě tato rozhodnutí užívat pojem „rozsudek I. stupně" – poznámka odvolacího soudu), včetně správnosti postupu v řízení, které jejich vydání předcházelo a neshledal podmínky pro konečné rozhodnutí ve věci.

29. Odvolací soud se v prvé řadě vyjádří ke způsobu vydání doplňujícího rozsudku. Z obsahu spisu je zřejmé, že rozsudek ze dne 10. 12. 2020 byl účastníkům, resp. jejich zástupcům doručen dne 4. 1. 2021. Žalobce sám bez zastoupení svým advokátem Mgr. Holubem podáním ze dne 17. 12. 2020, tedy po vyhlášení rozsudku ze dne 10. 12. 2020, ale ještě předtím, než byl tento rozsudek účastníkům doručen, soudu sděluje adresu svého trvalého bydliště a současně vyjadřuje *„zvědavý*

podiv nad tím, proč se na rozdíl od jiných neúročí dlužná částka 690 000"… Dovozuje, že v případě vysouzení žalované částky se *„logicky přiznává i příslušenství, tj. úroky z prodlení"*. Zřejmě v reakci na toto podání žalobce dalším podáním ze dne 21. 12. 2020 učiněným již prostřednictvím svého právního zástupce navrhuje změnu žaloby, kterou rozšiřuje o úrok z prodlení z nemajetkové újmy ve výši 485 769 Kč tak, že požaduje dále úrok z prodlení z této částky od 3. 1. 2009 do zaplacení ve výši odpovídající repo sazbě stanovené ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, zvýšené o sedm procentních bodů. Soud I. stupně poté svým usnesením z 22. 12. 2020 vydaným předsedkyní senátu (bez přísedících) připustil změnu žaloby podle § 95 o. s. ř. v intencích podání žalobce ze dne 21. 12. 2020 tak, že předmětem řízení je nadále takto specifikované příslušenství, 485 769 Kč. Usnesení řádně doručil účastníkům, resp. jejich zástupcům dne 4. 1. 2021. Odvolacímu soudu nepřísluší přezkoumávat věcnou správnost usnesení, kterým byla připuštěna změna žaloby, neboť odvolání proti takovému rozhodnutí není přípustné /§ 202 odst. 1 písm. d) o. s. ř./, nicméně i tak považuje za nutné poznamenat, že usnesení mělo být vydáno senátním složení za stavu, kdy jde o pracovní spor podle § 36a odst. 1 písm. a) o. s. ř., v němž v řízení před okresním (obvodním) soudem jedná a rozhoduje senát. Odvolací soud však nemůže věcnou správnost tohoto usnesení přezkoumávat ani v rámci řádného odvolání proti rozsudku.

30. Ve spise se na č. l. 994 nachází referát předsedkyně senátu ohledně toho, že usnesení o připuštění změně žaloby má být doručeno zástupcům účastníků a poté má být věc založena na vyhlášení rozsudku dne 7. 1. 2021 v 11.30 hod. Dne 7. 1. 2021 soud I. stupně doplňující rozsudek ohledně úroku z prodlení z částky 485 769 Kč skutečně vyhlásil.

31. Prvostupňový soud pochybil – a toto pochybení již odvolacímu přezkumu podléhá, - když o příslušenství částky 485 769 Kč rozhodl doplňujícím rozsudkem bez nařízení jednání tak, jak požaduje § 115 odst. 1 o. s. ř. Občanský soudní řád umožňuje, aby v případě, že by se účastníci práva na projednání věci vzdali, popř. s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili a o nároku by bylo možno rozhodnout jen na základě předložených listinných důkazů, bylo rozhodnuto bez nařízení jednání podle § 115a o. s. ř., avšak ani tento postup dodržen nebyl. K výslovnému dotazu odvolacího soudu soud I. stupně svým přípisem ze dne 15. 3. 2021 potvrdil, že rozhodl bez jednání, když uvedl, že při vydání doplňujícího rozsudku nebylo nařízeno jednání, předsedkyně senátu toliko nařídila vyhlášení rozsudku a vyhlásila jej v soudní den v jednací síni *„v jednání soudu"* (k tomu srovnej č. l. 1038 spisu).

32. Byť předmětem dalšího řízení po vydání rozsudku ze dne 10. 12. 2020 a po připuštění změny žaloby již bylo toliko příslušenství částky 485 769 Kč, je třeba i tento nárok považovat za věc samu. Ostatně podle § 152 odst. 1 věta prvá o. s. ř. platí, že rozsudkem rozhoduje soud o věci samé. To, že šlo pouze o příslušenství, na tomto závěru nic nemění. Soud I. stupně pochybil, když doplňující rozsudek tímto způsobem vydal, čímž porušil právo žalovaného na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základním práv a svobod, neboť tímto postupem mu fakticky znemožnil uplatnit proti rozšířenému předmětu řízení připuštěnému soudem svoji obranu. Řízení ohledně vydání doplňujícího soudu rozsudku tak zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.), čímž je založen odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. K tomu dále odvolací soud poukazuje na to, že za stavu, když soud I. stupně již o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 10. 12. 2020, je protismyslné poté předmět řízení dále rozšiřovat a změnu žaloby připouštět; takovýto postup je nelogický a procesně chybný. Nadto odvolací soud podotýká, že pokud soud I. stupně svůj rozsudek ze dne 7. 1. 2021 označil jako doplňující rozsudek podle § 166 o. s. ř., tak takovéto označení není správné, neboť soud I. stupně svým rozsudkem ze dne 10. 12. 2020 předmět řízení zcela vyčerpal, k jeho rozšíření došlo až po vydání tohoto rozsudku; de facto se tak jedná o nový nárok, který, pokud by byl dodržen správný procesní postup, by měl být zapsán jako nová věc s novou spisovou značkou, nikoliv řešen formou „doplňujícího

rozsudku k rozsudku ze dne 10. 12. 2020“. Lze tak uzavřít, že pro vydání doplňujícího rozsudku nebyly splněny zákonné podmínky a odvolacímu soudu bez ohledu na jeho věcnou správnost či nesprávnost nezbylo, než tento doplňující rozsudek podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušit a věc vrátit soudu I. stupně k dalšímu řízení. K tomu se sluší ještě poznamenat, že soud I. stupně v doplňujícím rozsudku nerozhodl ani o nákladech řízení účastníků vzniklých ve fázi řízení po vydání rozsudku ze dne 10. 12. 2020, ač tak učinit měl (§ 151 o. s. ř.).

33. Odvolací soud konstatuje, že napadený rozsudek ze dne 10. 12. 2020 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 7. 1. 2021 je nepřezkoumatelný, a to jednak proto, že jeho odůvodnění nesplňuje náležitosti uvedené v § 157 odst. 2 o. s. ř. a jednak pro nedostatek důvodů. Odvolací soud ve svém předchozím zrušujícím usnesení ze dne 9. 9. 2020 vyslovil jasné a jednoznačné právní závěry ohledně dalšího postupu soudu v řízení, vyslovil právní názor ohledně toho, co má soud I. stupně učinit a jak dále má v řízení pokračovat. Z obsahu spisu je zřejmé, že soud I. stupně tento názor, kterým byl podle § 226 odst. 1 o. s. ř. vázán, v podstatě vůbec nerespektoval. Po doručení zrušujícího usnesení ze dne 9. 9. 2020 účastníkům, resp. jejich právním zástupcům, se žalobce vyjádřil k jednotlivým nárokům podáním ze dne 26. 11. 2020, na které reagoval žalovaný svým podáním z 9. 12. 2020. Soud I. stupně však poté bez dalšího nařídil jednání na den 10. 12. 2020, přičemž z přepisu zvukového záznamu z tohoto jednání je zřejmé, že, ač mu bylo uloženo doplnit dokazování, v návaznosti nato znovu zhodnotit provedené důkazy, učinit nová skutková zjištění a ta posoudit po stránce právní, takto vůbec nepostupoval. Odvolací soud ve svém zrušujícím usnesení soudu I. stupně uložil vyzvat žalobce postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. k odstranění vad žaloby, pokud jde o jeho požadavek na zaplacení částky 690 000 Kč sestávající z náhrady majetkové škody ve výši 204 231 Kč v podobě náhrady za ztrátu na platu v období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008 a částky 485 769 představující náhradu nemajetkové újmy. Soudu I. stupně vysvětlil, že tento žalobní návrh není dostatečně specifikován, protože z něj zřejmé, z čeho uvedené částky sestávají a jak k nim žalobce dospěl. K tomu je třeba uvést, že pokud částka 204 231 Kč představuje skutečně náhradu za ztrátu platu, je nutno specifikovat, z jakých dílčích položek tato suma sestává za celé požadované období. Ohledně náhrady nemajetkové újmy ve výši 485 769 Kč odvolací soud konstatuje, že takto specifikovaná výše náhrady je poněkud neobvyklá, když z povahy náhrady nemajetkové újmy vyplývá, že její výše se obvykle stanoví určitým odhadem, byť se jedná o odhad kvalifikovaný. Není zřejmé, proč žalobce tuto částku uvádí přesně v jednotkách Kč; takovéto vymezení spíše nasvědčuje tomu, že i tuto náhradu žalobce vypočítává jako ztrátu, která mu měla vzniknout v konkrétní výši, avšak nelze zjistit, jak k ní žalobce dospěl. V každém případě však platí, že žaloba je ohledně částky 690 000 Kč i nadále neprojednatelná, neboť nesplňuje náležitosti uvedené v § 79 odst. 1 o. s. ř. Pro úplnost je třeba dodat, že vady žaloby ohledně tohoto nároku žalobce neodstranil ani v podání ze dne 26. 11. 2020, v němž se sice podrobně k nemajetkové újmě vyjadřuje, ale nijak ji nespecifikuje. Tím, že soud I. stupně náležitostem žaloby ohledně částky 690 000 Kč nevěnoval pozornost a rozhodl o ní meritorně, řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř., což opět zakládá odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř.

34. Z obsahu jednání ze dne 10. 12. 2020 vyplývá, že soud I. stupně při tomto jednání sice velmi podrobně zrekapituloval dosavadní postup v řízení, zejména akcentoval závěry vyjádřené odvolacím soudem ve zrušujícím usnesení ze dne 9. 9. 2020 tak, že je v podstatných bodech doslova přečetl, a to včetně judikaturních závěrů. Poté vyslovil některé své úvahy, zjistil stanoviska účastníků a po zamítnutí dalších důkazních návrhů účastníků a přednesu jejich závěrečných návrhů rozhodl napadeným rozsudkem. K tomu odvolací soud považuje za účelné stručně zrekapitulovat to, co ve svém předchozím zrušujícím usnesení soudu I. stupně uložil.

35. Kromě již shora zmíněného postupu podle § 43 o. s. ř. ohledně částky 690 000 Kč odvolací soud soudu I. stupně uložil zabývat se pravděpodobným výdělkem žalobce, kterého by dosáhl

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

v rozhodném období ve smyslu § 354 zákoníku práce za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2008. Odvolací soud soudu I. stupně vytkl, že výši náhrady platu v odůvodnění svého rozhodnutí v podstatě nijak nevysvětlil a fakticky tak jen převzal výpočet žalobce. Odvolací soud současně vysvětlil zásady pro určení pravděpodobného výdělku. Dále se zabýval tím, jaké je povahy osobní příplatek a soudu I. stupně uložil zkoumat, zda osobní příplatek, který byl žalobci rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2006 odňat, mu byl odňat po právu a v návaznosti na to, zda má být součástí pravděpodobného výdělku žalobce, či nikoliv. Dále dovodil, že při určení pravděpodobného výdělku je třeba mj. přihlédnout také k tomu, jakého výdělku zaměstnanec dosahoval v daném pracovního zařazení v minulosti, a to i v relativně vzdálenějším časovém období, když v tomto směru soudu uložil zkoumat, jakých platů dosahovali zaměstnanci žalovaného, kteří vykonávali stejný druh práce jako žalobce (Ing. N., Mgr. Ch., Mgr. R., paní D.). Soud I. stupně k tomu pod bodem 15. odůvodnění svého rozhodnutí pouze bez dalšího konstatoval, že žalovaný doložil mzdové listy některých kolegů žalobce, a to Ing, N., Mgr. Ch., Mgr. R. a paní D., ačkoliv žádný z uvedených zaměstnanců, s výjimkou Mgr. R., neprováděl stejnou práci jako žalobce. Tyto své závěry však prvostupňový soud blíže nevysvětlil. Pokud však přesto dovodil, že stejnou práci jako žalobce měl zřejmě zastávat Mgr. R., tak porovnání jeho výdělku s pravděpodobným výdělkem žalobce neprovedl. Soud I. stupně totiž dále zjistil, že stejný druh práce místo toho zastávali shodně s žalobcem Ing. R. K., Ing. P. F. a Bc. M. Ž., protože však žalovaný nezaslal jejich mzdové listy, tak soud I. stupně dovodil, že tím žalovaný porušil ediční povinnost podle § 129 odst. 2 o. s. ř., což se *„odrazilo v hodnocení důkazů soudem v neprospěch žalovaného"*… Z obsahu spisu není zřejmé, že by soud I. stupně žalovanému jakoukoliv „ediční povinnost" ohledně těchto mzdových listů uložil, a to zejména po vydání zrušujícího usnesení odvolacího soudu ze dne 9. 9. 2020, takže za tohoto stavu o porušení ediční povinnosti nelze vůbec hovořit.

36. Žalobci lze přisvědčit v tom, že odvolací soud ve svém zrušujícím usnesení vyslovil v zásadě souhlas se skutkovými zjištěními soudu I. stupně i postupu soudu při hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř., nicméně bez ohledu na to soud I. stupně zavázal důkazní řízení doplnit, a to zejména o skutková zjištění týkající se pravděpodobného výdělku žalobce tak, jak je již vysvětleno. Soud I. stupně však tento závěr ignoroval a pravděpodobný výdělek určil (znovu) v podstatě shodně s tím, jak ho stanovil žalobce, aniž by pro takový závěr měl skutkové podklady.

37. K tomu je nutno v obecné rovině konstatovat, že odůvodnění napadeného rozsudku je, i přes značný rozsah rozsudku v délce 27 stran, značně nepřehledné, chaotické a nepřezkoumatelné. Jak správně žalovaný namítá, napadený rozsudek je v podstatě kompilátem předchozího rozsudku soudu I. stupně ze dne 15. 10. 2019 a zrušujícího usnesení odvolacího soudu ze dne 9. 9. 2020, když v odůvodnění zřejmě překopíroval některé části z obou rozhodnutí bez jakékoliv souvislosti. Odůvodnění je chaotické a nepřehledné, soud I. stupně se k jednotlivým nárokům vyjadřuje na několika místech bez jakéhokoliv sledu a ucelenosti. Napadený rozsudek netvoří souvislý a na sebe logicky navazující text, který by splňoval požadavky § 157 odst. 2 o. s. ř. Nadto nelze pominout i nepřehlednost rozsudku za stavu, kdy tento je členěn do obsáhlých odstavců bez bližšího rozdělení (k tomu srovnej např. bod 3. – odstavec na třech stranách, bod 5. – odstavec na dvou stranách, a další). Odůvodnění napadeného rozsudku je místy nesrozumitelné (viz citace v uvozovkách a kurzívou), vzájemně si odporující, kdy není zřejmé, jaké jsou skutkové a právní závěry soudu a kdy jde o stanoviska (názory) účastníků. Nelze určit, jak soud I. stupně posoudil námitku promlčení – zda nárok žalobce a v jaké výši shledal promlčeným či nikoli, resp. zda v případě promlčeného nároku námitku žalovaného považoval za rozpornou s dobrými mravy. **Nadto je třeba důrazně odmítnout subjektivní hodnocení soudu, který zřejmě vychází „z vlastní zkušenosti" – viz posouzení otázky diskriminace žalobce (citace z odůvodnění:** *„vzal v potaz toto vyjádření i při posuzování nároku žalobce na přiznání jím uplatňované nemajetkové újmy. Soud při posuzování nároků žalobce zároveň vycházel i z vlastní zkušenosti pracovního působení ve státní organizaci po dobu desítek let"*). **Subjektivní**

názor soudu, resp. předsedkyně či členů senátu ovšem v odůvodnění rozsudku nemá vůbec žádné místo a ve své podstatě by mohl být i důvodem k vyloučení soudce pro jeho podjatost ve smyslu § 14 odst. 1 o. s. ř.

38. Za stavu, kdy žalovaný s žalobcem neplatně rozvázal pracovní poměr výpovědí ze dne 27. 8. 2008 a žalobce žalovanému oznámil, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, má žalobce podle § 69 odst. 1 zákoníku práce v zásadě nárok na náhradu platu za období od 1. 11. 2008 po uplynutí výpovědní doby do 19. 3. 2018, kdy podle tvrzení mu žalovaný znovu umožnil pokračovat v práci. V úvahu nepřichází snížení této náhrady podle § 69 odst. 2 zákoníku práce, neboť tento postup zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 neumožňoval. Spornou ovšem je výše této náhrady, když v tomto směru se s námitkami žalovaného vznesenými v průběhu řízení soud I. stupně v napadeném rozsudku opět nevypořádal. Odvolací soud sdílí v podstatě všechny výtky, které žalovaný proti rozsudku v odvolání uplatnil. Napadený rozsudek je vadný a nepřezkoumatelný, což rovněž zakládá vadu v řízení podle § 212a odst. 5 věta 2. o. s. ř. a ve svém důsledku tak odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř.

39. Pro úplnost odvolací soud uvádí, že shora označené vady řízení jsou takového charakteru, že náprava nemohla být zjednána ani v průběhu odvolacího řízení, neboť odvolací soud by tím fakticky nahradil činnost soudu I. stupně.

40. Odvolacímu soudu proto nezbylo, než napadený rozsudek podle § 219a odst. 1 písm. a), b) a odst. 2 o. s. ř. (včetně doplňujícího rozsudku) zrušit a věc vrátit soudu I. stupně k dalšímu řízení podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

41. V dalším řízení je soud I. stupně vázán právním názorem odvolacího soudu podle § 226 odst. 1 o. s. ř., když tento je plně vyjádřen v předchozím zrušujícím usnesení ze dne 9. 9. 2020, které nebylo splněno vůbec. Odvolací soud pro stručnost na právní závěry vyjádřené v tomto usnesení v plném rozsahu odkazuje a stručně rekapituluje, že soud I. stupně nejprve žalobce vyzve podle § 43 odst. 1 o. s. ř. k odstranění vad žaloby, pokud jde o náhradu majetkové a nemajetkové újmy ve výši 690 000 Kč s příslušenstvím z částky 485 769 Kč a v dalším řízení se tímto nárokem bude zabývat věcně pouze tehdy, bude-li žaloba ohledně tohoto nároku ve smyslu § 79 odst. 1 dále projednatelná. K tomu zaměří svoji pozornost na právní režim tohoto nároku, když odvolací soud znovu připomíná, že zák. č. 198/2009 Sb., podle něhož soud I. stupně (zřejmě) postupoval, nabyl účinnosti až 1. 9. 2009 - (bod 50. odůvodnění zrušujícího usnesení odvolacího soudu ze dne 9. 9. 2020. Osobnostní nároky vzniklé do tohoto data podléhají režimu § 11 a násl. občanského zákoníku č. 40/1964 Sb.

42. Dále se soud I. stupně bude zabývat pravděpodobným výdělkem žalobce, kterého by žalobce dosáhl ve třetím čtvrtletí roku 2008 tak, jak je shora vysvětleno, s poukazem na osobní příplatek, který byl žalobci odňat. Soud I. stupně dále provede porovnání výdělků, kterých dosahovali zaměstnanci pracující na stejné pozici jako žalobce. Soud I. stupně doplní dokazování podle návrhů účastníků, pokud nepřistoupí též k provedení jiných důkazů, než důkazů navržených (§ 120 odst. 3 věta prvá o. s. ř.). V novém rozhodnutí vypořádá též náklady řízení, včetně řízení odvolacího a dovolacího (§ 224 odst. 3 o. s. ř. a § 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř.), a to přezkoumatelným způsobem, když odvolací soud podotýká, že znění výrok II. v sobě chybně zahrnuje též odůvodnění.

43. Protože v řízení došlo k opakovaným závažným procesním vadám, kdy zejména nebyl respektován závazný právní názor vyjádřený odvolacím soudem ve zrušujícím usnesení ze dne 9. 9. 2020, odvolací soud v souladu s ust. § 221 odst. 2 o. s. ř. nařídil, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát Obvodního soudu pro Prahu 1, neboť je zřejmé, že bez přijetí tohoto

mimořádného opatření, které je ve své podstatě výjimkou ze zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), by v dohledné době senát ve složení určeném rozvrhem práce podle § 36 odst. 2 o. s. ř., nedokázal přijmout konečné rozhodnutí, které by bylo v souladu se zákonem. Soud I. stupně v dalším řízení neopomene s ohledem na změnu obsazení soudu postupovat podle § 119 odst. 3 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 19. 5. 2021

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.